

Konventionens artikel 7 ændrer ikke herved. Bestemmelsen pålægger således ikke danske myndigheder nogen forpligtelse til at udveksle oplysninger i bestemte situationer. Det fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen, at muligheden for udveksling af oplysninger kun gælder »i det omfang, der er hjemmel herfor i national ret«.

Artikel 7 skønnes således ikke at kræve lovændring.

3.2. Anmodninger om visse særlige former for gensidig retshjælp (Afsnit II, artikel 8 til 16)

3.2.1. Tilbagelevering (artikel 8)

3.2.1.1. Konventionens bestemmelse

Artikel 8 indfører retningslinier for, hvordan en medlemsstat kan fremsætte selvstændige anmodninger om gensidig retshjælp med henblik på at få genstande, der er erhvervet uretmæssigt, f.eks. tyvekoster, stillet til rådighed så de kan tilbageleveres til den retmæssige ejer.

Artikel 8 supplerer artikel 6, stk. 2, i 1959-konventionen, hvorefter en medlemsstat kan give afkald på tilbagesendelse af ejendele, akter og dokumenter, som udleveres i anledning af en retsanmodning, f.eks. som bevismateriale.

I henhold til stk. 1 har den anmodede medlemsstat mulighed for – men ikke pligt til – at efterkomme en sådan anmodning. Den anmodede medlemsstat kan f.eks. afslå at efterkomme anmodningen, hvis genstanden i denne medlemsstat er beslaglagt som bevismateriale. Stk. 1 har ikke til formål at ændre de nationale lovbestemmelser om konfiskation. Stk. 1 bygger på den forudsætning, at bestemmelsen kun finder anvendelse, hvis der ikke er tvivl om, hvem der er genstandens retmæssige ejer. Stk. 1 finder anvendelse »uden at godtroende tredjemandes rettigheder berøres«. Hermed sikres det, at retmæssige krav vedrørende den berørte genstand beskyttes fuldt ud.

Det følger af stk. 2, at ved anvendelsen af 1959-konventionens artikel 3 (retsanmodninger om udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter) eller artikel 6 (udsættelse af udlevering eller afkald på tilbagelevering af ejendele, akter eller dokumenter) kan en medlemsstat give afkald på tilbagesendelse af genstande mv., der er udleveret til en anden medlemsstat i forbindelse med udførelse af en retsanmodning, hvis dette kan fremme tilbagelevering af genstanden til den retmæssige ejer. Som det er tilfældet i stk. 1, forudsættes det, at der ikke er tvivl om, hvem der er den retmæssige ejer. Også stk. 2 finder anvendelse, uden at godtroende tredjemandes rettigheder berøres.

Stk. 3 supplerer stk. 2, idet det i stk. 3 fastsættes, at den medlemsstat, som formelt har givet afkald på tilbagesendelse, er afskåret fra at påberåbe sig panteret eller regresret, som den i medfør af sin skatte- eller toldlovgivning måtte have for så vidt angår den overdragne genstand. I slutningen af artikel 8 fastsættes det, at afkald på tilbagesendelse som omhandlet i stk. 2 ikke er til hinder for, at medlemsstaten opkræver skatter eller afgifter, som den retmæssige ejer måtte skyldte.

3.2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Artikel 8 er i det hele baseret på frivillighed og berører hverken de ejendomsretlige regler om vindikation og ekstinktion eller retsplejelovens regler om beslaglæggelse af genstande, der er fravendt nogen, der kan kræve dem tilbage (§ 802 og § 803).

Bestemmelsen har således ingen betydning for det underliggende spørgsmål om, i hvilket omfang og under hvilke betingelser den retmæssige ejer kan kræve vindikation af de uretmæssigt erhvervede genstande, eller i hvilket omfang og under hvilke betingelser tredjemænd har opnået rettigheder over genstanden, der efter dansk ret vil skulle respekteres (ekstinktion).

Kun hvis de danske regler herom fører til, at genstanden skal tilbageleveres til en person i en anden medlemsstat, vil den kunne udleveres til denne stats myndigheder med henblik herpå. Dette svarer til, hvad der må antages at gælde i dag.

Bestemmelsen skønnes således ikke at kræve lovændring.

3.2.2. Midlertidig overførsel af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning (artikel 9)

3.2.2.1. Konventionens bestemmelse

Artikel 9 giver en medlemsstat mulighed for at træffe foranstaltninger med henblik på midlertidigt at overføre en person, som er frihedsberøvet på dens eget område, til en anden medlemsstat i forbindelse med en efterforskning, der foretages på foranledning af den medlemsstat, hvor den pågældende er frihedsberøvet.

Artikel 9 supplerer artikel 11 i 1959-konventionen, der tager sigte på den situation, at myndighederne i en medlemsstat ønsker en person, der er frihedsberøvet i en anden medlemsstat, midlertidigt overført, for at den pågældende kan afgive vidneforklaring eller deltage i en konfrontation til brug for en national straffesag. Artikel 9 supplerer artikel 11 derved, at artikel 9 tager sigte på den situation, at det efterforskningsmæssige skridt, der kræver den pågældendes tilstedeværelse, ikke ønskes foretaget til brug for en national straffesag men på begæring af og til brug for en straffesag i det